

ei peafeks. Aga kui ta wa sõge just parajaste
wiimseid konksusi wõitnud, seal prahwatand ta waese
wats latti ja kole wee kogu jooksnud senna suure
nõgu sisse koflu ja seda wiisi sündind siis Üle-
mieste järw ehk Järweliila meri.

Et aga wana Jaak nüüd kõngend oli ja ta
poead weel noored olid, seepärast pöörnud u'ad
siis jälle loeu tagasi ja lastnud Kalewipoea Kale-
wi poeaks jääda.

Wäikse Geriku pere Gedu lugu.

(Üks tõeste sündind lugu.)

Armas Gestirahwa sugu,
Gesti helded, wäiksed neitsid,
Kunilge plika Gedu lugu,
Kudas Jumal hoiab wäiksid!

Wäike Gedu wagast elas,
Kogu küla inglits hüiti;
Euges kirrja, nii et kõlas,
Põlnd t'al elmid, sõlge, riiti.

Gedu ema külas teenis,
Ühes waeses talu-peres;
Mees t'al furnud, ise riisis —
Gedut toites — sõrmed meres.

Ajaratas raudsest wälast
Üle Gesti pinna siis;
Jahu kõrti rahwas nospas
Ja laulul oli nutu wiis!

Ütsford jälle päite tuli,
Siit talwet ära ajama,
Siiski külmal oma woli,
Ta hakkas wastu menuma.

Ühel laubal ütles ema:
„Wärsked munad korwi panen,
Wii nad kirgu mõisa täna!
Prouat nendega ma tänan;

Gest mitu aastat olen ma,
Meid teenind enne rõõmuga
Ja üfagi ei kuulnud ma,
Et tapeldi seal minuga.

Ja wiimate kui suremas,
Ma olin raskest haige maas,
Siis käis mind proua vaatamas
Ja magust juttu m'uga a'as.

Ka ära seda unusta,
Suud ilust kääle anna sa!
Ja Jumal ise andku ka,
Et jälle tuleb õnnega!